

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐI TÌNH THỪA CHÍ THÀNH

Ánh trăng sáng chiếu vào trong phòng, Lôi Vân trần trọc mãi không sao ngủ được, chàng trở mắt lên nhìn ra ngoài thấy mặt trăng khuyết già nửa, liền cảm khái thở dài một tiếng.

Những việc củ từ khi chàng ra đời tới giờ, từng lớp một nổi lên trên đầu óc của chàng. Chàng không cảm thấy rầu rĩ mà chỉ thấy hồ thẹn với lương tâm thôi.

Đồng thời chàng còn phát hiện một việc rất phức tạp mà do một mình chàng tạo nên. Đó là chàng không nên tự trốn xuống núi, và không nên gặp Đoàn Nhược Hoa, vì tư thù mà chàng đã ra tay, lỡ gây nên sự hiểu lầm cho Giang Nam Hiệp Cái.

Nghĩ tới đó, chàng thở dài một tiếng, lại nghĩ tiếp tới Triệu Thiếu Vân và Đoàn Nhược Hoa, hai người cùng một lúc yêu chàng.

Chàng đang thấy đau lòng nát ruột, bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng chân người đi rất khẽ, rõ ràng là tiếng chân đi của khách dạ hành ngang qua. Chàng vội xuống giường, chưa kịp lấy bảo kiếm đã nhảy ngay ra ngoài cửa sổ luôn.

Chàng vừa ra tới ngoài sân đã thấy trên mái nhà có bốn đại hán mặc áo đen, tay cầm trường kiếm.

Chàng cả giận, thét lớn một tiếng, đã lẹ như một con mèo nhảy ngay lên mái nhà, vừa định lên tiếng quát hỏi, thì đã nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc nói:

- Lôi thiếu hiệp, là chúng tôi đây...

Một người trong bọn còn khẽ nói:

- Lôi thiếu hiệp khỏi sợ có chuyện gì xảy ra, cứ yên trí đi ngủ đi... ngủ đi... sáng mai...

Thấy Thiên Nam Tứ Kiếm Khách có cử chỉ trung thành như vậy, trong lòng rất cảm động, chàng liền mỉm cười và nhảy xuống bên dưới ngay.

Không khí ở trong phòng ngủ của Thiên Nam phu nhân, Tô Nam Tây với Triệu Thiếu Vân rất vui vẻ. Thiếu Vân nằm chung một giường với Tô Nam Tây, hai người chuyện trò rất vui vẻ.

Bỗng nghe thấy phu nhân khẽ bảo hai người rằng:

- Im, trên mái nhà có tiếng chân người đấy!

Bà ta vừa nói dứt lời đã phi thân xuống dưới đất ngay. Cả ba người đều mặc nguyên quần áo ngoài ngủ, nên vừa thấy động bà ta mới xuống ngay dưới đất là thế, bà ta vội cầm lấy trường kiếm, hai nàng cũng kinh hãi vội nhảy xuống đất cầm ngay trường kiếm để đề phòng.

Ngờ đâu màn cửa không gió mà động dậy, một cái bóng người màu xám phi thân vào nhanh như điện chớp. Thiên Nam phu nhân thấy thế cả kinh, vội nhìn kỹ, mới hay người đó là một ông già ăn mày quần áo rách rưới.

Triệu Thiếu Vân trông thấy ông già ăn mày đã vội kêu gọi:

- Sư phụ.

Ông già ấy chính là Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký, ông ta vội ra hiệu bảo Triệu Thiếu Vân đừng lên tiếng, rồi khẽ bảo nàng:

- Con đừng nói gì hết, mau theo sư phụ đi!

Triệu Thiếu Vân ngạc nhiên vô cùng, đã thấy Hiệp Cái nói với Thiên Nam phu nhân ngay:

- Xin phu nhân lượng thứ cho lão phu vô lễ như vậy.

Thiên Nam phu nhân biết tiếng của Hiệp Cái đã lâu. Tuy bà ta bất mãn Hiệp Cái tự tiện vào trong phòng của đàn bà như vậy, nhưng cũng đành chịu biết nói làm sao!

Rất giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy sắc mặt của phu nhân, Hiệp Cái biết ngay tâm ý của bà liền. Ông ta vội tiến tới cạnh bà ta rỏ tai thì thầm nói vài câu.

Thoạt tiên phu nhân nghi ngờ, sau kinh ngạc, hãi sợ và rốt cuộc bà ta gật đầu lia lịa.

Hiệp Cái hớn hở nói xong, liền vẫy tay một cái, phi thân ra ngoài cửa sổ ngay.

Triệu Thiếu Vân không dám trì hoãn gì hết, nhún vai một cái, nhảy theo ra ngoài cửa sổ ngay. Nàng chưa hạ chân xuống mặt đất, đã nghe thấy tiếng rầu rĩ thở than của phu nhân vọng tới.

Triệu Thiếu Vân cả kinh vội ngừng chân quay đầu lại nhìn, thấy phu nhân cứ ngẩn người ra đứng tại đó.

- Vân nhi đi mau, đằng trước có người đang đợi chúng ta đấy!

Hiệp Cái bỗng quay trở lại thúc giục như vậy!

Triệu Thiếu Vân càng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng:

“Đằng trước có người đợi chờ, người đó là ai?”

Thiên Nam Tứ Kiếm Khách ở căn phòng kế bên phòng của Lô Vân, bốn người đều là những nhân vật hào kiệt, biết nhiệm vụ ngày mai rất quan trọng, cho nên vừa vào tới trong phòng, đã vội trải chiếu ra đất nằm, ngồi vận công điều tức ngay.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng gõ rất khẽ, bốn người kiếm khách đều hay biết ngay. Thoạt tiên nghe thấy gõ đúng ba cái, các người đang kinh ngạc, thì lại nghe thấy gõ thêm hai tiếng nữa.

Bốn người kiếm khách mới thở nhẹ một cái, thì cửa sổ đã mở toang, một thiếu phụ trung niên ăn mặc rất lịch sự phi thân vào.

Nghe tiếng búng ấy, Tứ Kiếm Khách đã biết là Thiên Nam phu nhân tới. Tứ Kiếm Khách vội đứng dậy nắn nót quần áo, thái độ rất cung kính.

Thiên Nhất khẽ hỏi trước:

- Phu Nhân có việc gì sai bảo thế?

Phu nhân lộ vẻ cười rất cảm ơn và khẽ đáp:

- Phiền các người lên canh gác trên mái nhà, bất cứ sao cũng không để cho Lô Vân rời khỏi phòng nửa bước.

Bốn người kiếm khách đang thắc mắc không hiểu, thì phu nhân đã rút lui ngay, chỉ thấy cửa sổ từ từ khép lại luôn.

Lô Vân phát giác trên mái nhà có tiếng động vội nhẩy ra ngoài xem, thấy bốn người kiếm khách đứng ở trên mái nhà mình canh gác, người nào người ấy đứng im như tượng gỗ vậy...

oOo

Dưới chân núi Vân Mộng có một con sông, trên bờ sông có một miếng đất chỉ rộng chừng năm thước, nhưng trên miếng đất nho nhỏ ấy lại đang có hai nhân vật khét tiếng giang hồ đang đứng.

Một lát sau bốn người nữa, bốn người này chỉ có Triệu Thiếu Vân là hậu bối thôi, còn ba người kia thì đều là những người có vai vế rất cao trong võ lâm.

Triệu Thiếu Vân trông thấy rõ hai người đứng sẵn ở trên bãi đất trống, nàng giật mình kinh hãi suýt tý nữa thì thất thanh kêu gọi luôn.

Thì ra người đứng ở đằng trước chính là Thiên Mục Kỳ Tăng và người đứng ở đằng sau là Trung Nhục Chi Chủ.

Nàng có ngờ đâu Giang Hồ Tam Kỳ lại họp nhau ở đây, ba người làm chấn động giang hồ võ lâm và cũng được người trên giang hồ tôn trọng nhất, lần này lại cùng xuất hiện cả ở nơi đây.

Triệu Thiếu Vân khẽ nói với Hiệp Cái rằng:

- Con đi gọi Lôi Vân đại ca ra đây nhé?

Lúc ấy nàng mới sức nghĩ chưa chào hai vị tiền bối, nên vội vàng quỳ ngay xuống vái lạy.

Trung Nhạc Chi Chủ giơ tay áo lên phất một cái, thế là Triệu Thiếu Vân không sao quỳ xuống được nữa, rồi ông ta hỏi Triệu Thiếu Vân rằng:

- Cháu có biết chúng ta gọi cháu đến đây để làm chi không?

Triệu Thiếu Vân rất kinh ngạc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng nói tiếp:

- Cháu hãy bình tĩnh giây lát đã, để lão phu từ từ kể rõ nguyên nhân sự phụ cháu gọi cháu ra đây cho mà hay.

Triệu Thiếu Vân thấy ông ta nói như vậy rung mình đánh thót một cái, hình như có một ám ảnh gì không may sắp xảy ra vậy, nên nàng nhìn thẳng vào mặt Trung Nhạc Chi Chủ, vẻ mặt rất gay cấn, mà đợi chờ ông ta kể cho hay nguyên nhân ấy...

Nàng đoán chắc thế nào cũng có liên can với Lôi Vân, nên nàng vội cất tiếng hỏi:

- Tiền bối để tiểu bối đi gọi Lôi Vân đại ca tới...

Trung Nhạc Chi Chủ vội lắc đầu đáp:

- Khỏi cần...

Nói tới đó ông ta lại thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp:

- Lão phu biết cháu rất thương Lôi Vân, nói thực đấy, cháu với nó rất xứng đôi vừa lứa nên lão phu mới gọi cháu ra đây cũng là vì nguyên nhân ấy.

Triệu Thiếu Vân nghe nói cả mừng và hổ thẹn vô cùng, vội cúi đầu xuống.

Trung Nhạc Chi Chủ lại nói tiếp:

- Đêm hôm qua Thiên Mục Kỳ Tăng hay tin đồ đệ của ông ta là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh đã chết...

Triệu Thiếu Vân giật mình kinh hãi, ngạc nhiên hỏi:

- Chết bằng cách nào thế?

Thiên Mục Kỳ Tăng đột nhiên thở dài một tiếng rất náo nùng và đỡ lời:

- Cô nương, chính lão phu đã giết chết nó đấy! Cô nương đừng hỏi nguyên nhân làm chi nữa, cứ bình tĩnh mà nghe Âu Dương tiên sinh nói tiếp đi...

Triệu Thiếu Vân cảm thấy không khí hơi khác lạ, trống ngực đập rất mạnh.

Giọng nói bổng cao hẳn, Trung Nhạc Chi Chủ nói tiếp:

- Trước khi chết, Qua Thanh có nói ra thân phận của Lôi Vân, mà trong một ngày đó thân phận của Lôi Vân đã thay đổi rất lớn! Trong khi đi đường, từ miền Nam Hồ Bắc tới Vân Mộng, Lôi Vân đã bị khá nhiều lực lâm cao thủ xâm phạm, nhưng những người đó không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân và cũng có thể nói những bọn người ấy không dám đương nhiên tấn công Lôi Vân, vì chúng còn e ngại Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn. Nhưng hiện giờ tình thế đã hoàn toàn thay đổi hẳn, hầu như khắp thiên hạ ai ai cũng hay biết Lôi Vân đã học hỏi được hết võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhưng lại không có liên quan gì với Tam Tuyệt Nhị Quân. Thế là sự an toàn của Lôi Vân bị ảnh hưởng ngay, môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cũng rất công phần, thiên hạ lực lâm cũng không cần phải e dè gì hết, hễ gặp Lôi Vân là ra tay tấn công liền... Ha! Đại hội ngày mai chính là đại hội chết của Lôi Vân, một mình y đã trở nên địch thủ của thiên hạ lực lâm! Có lẽ... lão phu cũng không có cách gì cản trở được.

Triệu Thiếu Vân nghe tới đó cũng phải sồn lòng rợn tóc gáy và ứa nước mắt ra với giọng run run hỏi:

- Tiền bối cũng không sao cản trở được...

Trung Nhạc Chi Chủ thở dài nhắm nghiền hai mắt lại lẩm lẩm tự nói:

- Nó còn phải xem ý trời...

Triệu Thiếu Vân bỗng quỳ xuống nói với Hiệp Cái rằng:

- Sư phụ... sư phụ cũng nghĩ cách cứu Lôi đại ca chứ?

Hiệp Cái râu rĩ thở dài đáp:

- Sư phụ cũng vậy, phải xem ý trời, nhưng dù sao sư phụ cũng sẽ tận lực...

Thiên Mục Kỳ Tăng cũng lộ vẻ râu rĩ và hình như ăn năn hối hận, lại hình như phần nộ và oán hận nữa. Trong lúc than thở ấy, ông ta cũng lẩm bầm khẽ nói:

- Ý trời...

Thiếu Vân đang ứa nước mắt ra, nghe thấy Kỳ Tăng nói như vậy cũng phải thất kinh, là vì nàng thấy Giang Hồ Tam Kỳ danh tiếng vang lừng thiên hạ như thế, nay đã cùng tụ họp vào một chỗ, mà người nào người nấy cũng đều trông vào ý trời cả, nên nàng nghĩ bụng:

“Chả lẽ ba vị đều đã thất vọng nên mới cùng nói ý trời như thế!”

Nghĩ tới đó, nàng bỗng đứng dậy nói:

- Sư phụ, hai vị tiền bối, con đi đây!

Giang Hồ Tam Kỳ cùng kinh hãi hỏi:

- Thiếu Vân, con đi đâu thế?

Triệu Thiếu Vân cười nhạt đáp:

- Con đi thăm Vân đại ca... thì giờ của con với Vân đại ca không còn bao lâu...

Nước chảy róc rách, gió thổi ào ào, cây cối ngã nghiêng, trong cảnh sắc ấy xen lẫn tiếng thở dài với lời nói “Ý trời” của bốn người có mặt tại đó cùng đứng yên lặng, không ai nói nửa lời.

Nghiến răng mím môi dùng tay áo gạt lệ, Triệu Thiếu Vân dậm chân xuống đất một cái, chạy thẳng luôn về phía trước như điên như khùng vậy.

Lôi Vân rất lấy làm kinh hãi, cửa sổ không gió mà tự mở, và bỗng thấy Triệu Thiếu Vân hai mắt nhắm lại, vẻ mặt hoảng sợ nhẹ nhàng lướt vào và khẽ nói:

- Vân đại ca... đừng có cử động!

Nói xong, nàng ngã ngay vào lòng Lôi Vân.

Lôi Vân thấy thái độ của Triệu Thiếu Vân như vậy cũng giật mình đến thót một cái.

Hình như Triệu Thiếu Vân không muốn để cho Lôi Vân lên tiếng nói, nàng vừa thở hổn hển và nói:

- Vân đại ca đừng nói gì hết và cũng đừng nhìn tiểu muội... ôm chặt lấy tiểu muội... Vân đại ca... Vân đại ca!

Nghe theo lời nàng, Lôi Vân hai tay ghì chặt lưng nàng và khẽ hỏi:

- Có việc gì thế hả Thiếu Vân?

Chàng bỗng thấy bàn tay nhỏ nhỏ của nàng khẽ bịt lấy miệng mình không cho mình nói như thế rồi nàng ta nhắm nghiền hai mắt lại nước mắt từ từ nhỏ ròng xuống...

Lôi Vân không hiểu gì cả, cứ nghe lời nàng mà ôm chặt nàng vào lòng thôi.

Triệu Thiếu Vân cảm thấy người mình bị xiết chặt, nàng cứ lẳng lặng nằm yên để hưởng những giây phút chót của hạnh phúc này.

- Ngu huynh biết tình ý của hiền muội lắm, nhưng danh phận của chúng ta chưa định, hiền muội mau trở về phòng đi... Thời gian trôi qua rất nhanh, đã sắp sáng tới nơi rồi, chúng ta vẫn còn gặp mặt nhau mà...

Lôi Vân khẽ nói như vậy. Triệu Thiếu Vân nghe thấy chàng ta nói đến câu “thời gian trôi qua rất nhanh”, mặt nàng đã biến sắc ngay, với giọng run run đỡ lời:

- Vân đại ca đừng nói nữa, để cho tiểu muội được vĩnh viễn...
- Hà! Thiếu Vân! Ngu huynh cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, nhưng...
- Đừng nói nữa!

Ngoài cửa sổ đã có tiếng trống canh vọng tới. Triệu Thiếu Vân không sao nhìn được nữa liền khóc oà lên ngay.

Lôi Vân cũng không sao nhìn được, vội hỏi nguyên nhân tại sao Thiếu Vân lại tới với chàng và tại sao nàng lại khóc lóc thê thảm như thế. Triệu Thiếu Vân kể xong nguyên nhân ấy cho chàng hay thì trời đã sáng tỏ. Lúc này cả Lôi Vân cũng cảm thấy thì giờ trôi qua quá nhanh, chàng liền an ủi Triệu Thiếu Vân rằng:

- Vân muội, ngu huynh ở cạnh hiền muội để chúng ta được gần nhau thêm một lát...

Trong lúc khủng hoảng ấy, hai người cùng thố lộ chân tình và hai người cùng lưu luyến chút thì giờ ngắn ngủi ấy.

oOo

Thiên Nam phu nhân thức tỉnh mới hay Triệu Thiếu Vân còn chưa về, bà ta rất nóng lòng sốt ruột, vội đi sang cửa phòng Lôi Vân ngay. Bà ta muốn nói cho chàng hay lúc nửa đêm Giang Nam Hiệp Cái đã đến gọi Thiếu Vân đi ra sao.

Phu nhân đứng ở ngoài cửa phòng, trù trừ một hồi, rồi từ từ giơ tay lên định gõ cửa, thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người rất lạ khẽ bảo:

- Phu nhân hãy khoan!

Thiên Nam phu nhân rùng mình đến thót một cái, vì bà ta cảm thấy tiếng nói gần lắm, người lên tiếng chỉ cách mình chừng hai thước thôi. Bà ta vội quay quắt người lại, mới hay người đó là một nho sinh mặc áo trắng tuổi trạc trung niên. Bà ta rất kinh hãi và nghĩ bụng:

“Y lẳng lặng đi tới phía sau ta và tới gần như vậy mà ta vẫn không hay biết gì, đủ thấy công lực của đối phương cao siêu đến mức nào...”

Nho sinh trung niên ấy bỗng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Cứ để cho chúng được gần gũi nhau thêm một lát nữa...

Người đó chưa nói dứt, thì bên ngoài khách sạn đã có tiếng người ồn ào vọng vào, người nọ liền biến sắc mặt và vội nói với Thiên Nam phu nhân rằng:

- Phu nhân có cách gì đuổi được mọi người ở ngoài cửa đi để khỏi quấy nhiễu chúng, tôi chỉ mong chúng được gần gũi nhau thêm lát nữa...

Thiên Nam phu nhân ngăn người ra nghĩ bụng:

“Các người... các người ấy là ai?”

Nghĩ tới đó, bà ta ngừng đầu lên nhìn ra ngoài cửa khách sạn, đã thấy có một đám người đứng rất chỉnh tề.

Mười lăm người tất cả, đứng thành hàng ba một và mỗi hàng mặc một màu sắc quần áo như sau: trắng, xanh, đỏ, vàng và xám.

Nho sinh trung niên phát tay áo một cái, người y đã như hành vân lưu thủy lướt ra khỏi khách sạn ngay.

Thiên Nam phu nhân đang thắc mắc không hiểu nho sinh ấy là ai, thì đã thấy Thiên Nam Tứ Kiếm Khách và La Phù Tam Kiếm bảy người vội vàng đi theo ra luôn, nên bà ta cũng nhún vai một cái nháy ngay ra ngoài cửa.

Vietkiem.com